

РОЗДІЛ 1

амір з ідальні долинав до дерев'яних сходів — нерозбірливий, деренчливий, надокучливий. Тремтячими руками я причинила двері за собою. Все стихло. Я притулилась головою до дверей і глибоко вдихнула. Кімната ще зберігала її запах — запах парфумів «О д'Адрієн» і мила з козиним молоком. Її залізне ліжко скрипнуло, коли я опустилась на нього, таким само заспокійливим звуком, як звуки з її саду або як її оксамитний голос, коли вона говорила, що любить мене. Я приходила до цього ліжка, коли ще з нами був мій тато, скаржилась, що болить животик або що під моїм ліжком заховалися чудовиська. Щоразу мама брала мене до себе, пригортала, пестила моє волосся і шепотіла: «Все буде добре, все розпогодиться, моя люба, ось побачиш». А тоді, наче за помахом чарівної палички, я прокидалася наступного ранку і бачила, як через мої тонкі занавіски просвічують бурштинові промені.

Я скинула свої нові чорні туфлі й із полегшенням потерла ноги. Ковзнула назад до ліжка, влаштувалася серед жовтих подушок. Вирішено: я залишу це ліжко собі. Байдуже, хто

ще його захоче, воно моє. А от за цим старим розкішним будинком я сумуватиму. «Він надійний, як твоя бабуся», — говорила мама про цей дім. Та для мене жоден будинок, жодна людина ніколи не були такими надійними, як дочка моєї бабусі — моя мама Елізабет Болінджер.

Раптом я дещо згадала. Скліпнувши сльози, вистрибнула з ліжка. Вона тримала це десь тут, я точно знаю. Але де саме? Я відчинила дверцята її гардеробної. Пройшлася рукою по її дизайнерських костюмах і сукнях. Зачепила вішалку з шовковими блузками, і вони розсунулися, наче театральні завіси. Ось вона, умостилася на поличці для взуття, наче немовля в колисці. Пляшка «Круг» була захована в її гардеробній упродовж останніх чотирьох місяців.

Щойно я її дістала, як мене охопило відчуття провини. Це шампанське моєї мами, а не моє. Вона витратила купу грошей на цю неймовірної ціни пляшку, коли ми повертались додому після першого візиту до лікаря, й одразу заховала її, щоб не переплутати зі звичайними напоями там, унизу. Це було символом обіцянки — так вона пояснювала. По завершенні курсу лікування, отримавши підтвердження її одужання, ми з нею мали урочисто розкоркувати це шампанське, щоб відсвяткувати життя і диво.

Я торкнулася сріблястої фольги і закусила губу. Я не зможу його пити. Воно ж бо призначалося для святкового тосту, а не для доньки в жалобі, заслабкої, щоб взяти участь у поминальному обіді.

Якась річ привернула мою увагу, щось, що виднілося між поличкою, звідки я дістала шампанське, і парою замшевих мокасинів. І я дістала його. Це був тоненький червоний зошит — певно, щоденник, перев'язаний тонкою жовтою стрічкою. Шкіряна обкладинка потріскалась і вицвіла. «Для Брет» — написала вона на прикріпленій листівці у формі сердечка. «Притримай це до того дня, коли почуватимешся сильнішою. Сьогодні ж підніми келих за нас, моя люба. Так, як ми зробили б це удвох. Люблю. Мама».

Я обвела пальцем акуратні літери — такі гарні, у неї такий чудовий почерк, найкращий з усіх. Горло перехопило. Хоч моя мама впевнено говорила, що все скінчиться добре, вона знала: настане день, коли мені знадобиться розрада. І залишила мені своє шампанське — на сьогодні, й частинку свого життя, свої роздуми та мрії — на завтра.

Але ж я не можу чекати до завтра. Я вчепилася поглядом у щоденник, охоплена бажанням прочитати його просто зараз. Ну, хоч швиденько поглянути — і все. Та коли я потягла за жовту стрічку, то наче побачила маму — вона похитувала головою, лагідно картаючи мене за нетерплячість. Я поглянула на записку, в якій вона просила мене зачекати, доки не стану сильнішою, і завагалася між бажаннями — своїм та її. Зрештою я відклала зошит.

— Заради тебе, — прошепотіла я і торкнулася обкладинки поцілунком, — я зачекаю.

Стогін вирвався із грудей, порушуючи тишу. Я затиснула рот долонею, та було надто пізно. Я скрутилася, стиснула, понад усе прагнучи притулитися до моєї мами. Як, ну як я житиму в цьому світі без неї? Я ж була передусім її донечкою.

Я схопила шампанське, затиснула колінами й розкоркувала. Корок вистрілив, пролетів кімнатою, перекинувши пляшечку на маминому столику біля ліжка. Її ліки від нудоти! Я протиснулася за ліжко й зібрала трикутні пігулки у жменю, пригадуючи, як уперше запропонувала їх мамі. Вона тоді щойно пройшла першу хіміотерапію і демонструвала браваду, щоб мене заспокоїти:

— Я добре почувуюся, справді. Місячні завдавали мені більше страждань.

Але тієї ночі нудота здолала її, мов цунамі. Вона проковтнула білу пігулку, потім попросила ще одну. Я лежала біля неї, аж поки ліки, нарешті, подіяли і вона змогла заснути. Я горнулася до неї, лежачи в цьому ліжку, пестила її волосся, обіймала її — так, як вона стільки разів обіймала мене.

Потім у повному відчаї я заплющила очі й почала молити Бога, щоб Він вилікував мою маму.

А Він не почув мене.

Пігулки пересипалися з моєї долоні у пластикову пляшечку. Не закрутивши кришку, я поставила ліки на столик поряд із ліжком — так їх легше діставати. Але ж ні... моєї мами більше немає. Вона більше ніколи не вип'є ще одну пігулку.

Мені потрібне шампанське.

— За тебе, мамо, — прошепотіла я тремтячим голосом. — Я так пишалася тим, що я твоя донька. Ти це знала, правда?

Кімната вмить закрутилася навколо мене, однак біль, на щастя, трохи відступив. Я опустила пляшку з шампанським на підлогу і потягнулася по щоденник. Прохолодні сторінки ледь чутно пахли лавандою. Це так слабкодухо — лежати тут, подалі від натовпу незнайомців поверхом нижче. Я зарилась глибше під ковдру, даруючи собі ще трохи тиші, перш ніж спуститись униз. Ще хоча б хвилинку...

З забуття мене вивів голосний стукіт. Я сіла. Наступної миті згадала, де це я... дідько, поминки! Я вибралася з ліжка й попрямувала до дверей, однак перечепилась об пляшку з шампанським.

— Ой! От зараза!

— Все гаразд, Брет? — запитала з-за дверей Кетрін, моя невістка — дружина брата. Не встигла я щось відповісти, як вона рвучко увійшла до кімнати. Присіла навпочіпки на вологому килимі й підняла пляшку.

— Боже мій! Ти що, розлила пляшку «Круг Кло дю Меніль 1995»?

— Не всю пляшку, я трохи надпила, — я важко сіла біля неї, проволікши по східному килимку поділ сукні.

— Господи, Брет. Таж ця пляшка коштує більш як сімсот доларів.